

СПОРТ

ЛУКА РУЈЕВИЋ, ДРЖАВНИ ПРВАК У БАЦАЊУ КУГЛЕ

СПОРТСКИ ВОД ЈЕ МОЈ ИЗБОР

Служење војске у „спортском воду“ обезбедило ми је ту привилегију да могу да наставим да се припремам и такмичим као и пре. Због тога бих сваком спортисти препоручио да учини сличан избор, јер тиме неће ништа изгубити у професионалном смислу, а биће богатији за непоновљиво војничко искуство.

Недавно је у Војној академији одржан састанак, на коме су представници те високошколске установе разговарали са делегацијом спортских радника, представника Олимпијског комитета и Министарства за омладину и спорт. Том приликом представљен је пројекат којим је врхунским спортистима омогућено да, уз посебан програм обуке, наставе да тренирају током служења војног рока. Тиме Војска жели да младим спортистима који испуњавају своју патриотску дужност омогући да се такмиче и тренирају, речено је тада. Састанку је присуствовао и наш државни првак у бацању кугле Лука Рујевић, који је изразио жељу да војни рок одслужи у „спортском воду”. Убрзо се његова жеља и остварила.

Луку Рујевића, овога пута као војника, срели смо у Војној академији и питали колико су се његова очекивања „од униформе” испунила...

– Када је дошло време да се размишља о одласку у Војску, знао сам да не желим да служим војни рок у цивилству. Деда ми је био високи официр, отац је служио војску и бранио земљу када је било потребно, тако да је све то било пресудно за мој избор. Одлуку је још више учврстило сазнање да постоји „спортски вод”, који ми је омогућио да после доласка у Војску, 5. јуна, наставим да активно тренирам и да се такмичим. Са друге стране, покушају се реванширати учешћем на Светским војним играма, које ће у октобру бити одржане у Индији, са којих ћу настојати да донесем медаљу. То би, свакако, допринело угледу наше војске у свету. Дакле, све је одлично испало и мислим да је корист обострана. На добитку смо и Војска, односно земља, и ја као спортиста.

Колико за врхунског спортисту значи постојање „спортског вода” и какве му могућности, кад је у питању бављење спортом, тај вид одслужења војног рока пружа?

– Уколико шест месеци не бих тренирао онолико колико сам то до сада чинио, требало би ми неколико година да се вратим у форму коју тренутно имам. Служење војске у „спортском воду” обезбедило ми је ту привилегију да могу да наставим да се припремам и такмичим се као и пре доласка у Војску, а некако се поклопило да сам у последња два месеца имао доста такмичења, јер лето је време одржавања бројних атлетских митинга, па сам често био одсутан. Због тога још нисам прошао редовну обуку, али се подразумева да ћу је одржати, вероватно један део пре војне олимпијаде, а други после. У сваком случају, сваком спортисти препоручио бих да служи војску у „спортској чети”, јер тиме неће ништа изгубити у професионалном смислу, а биће богатији за непоновљиво војничко искуство.

Да одсуства нису била узалудна потврђују и резултати које сте постигли откако сте војник?

– Тако је. На Другом београдском међународном митингу „Меморијал Артур Такач” заузео сам друго место у бацању кугле, остваривши лични рекорд. Тада сам први пут у каријери пребацио границу од 20 метара, и то у трећој и четвртој серији, када је кугла летела 20,08 метара. Тиме сам изборио олимпијску норму Б за учешће на Олимпијским играма у Пекингу 2008. године, а пошто сам млађи сениор, та норма ми се рачуна као А. Након само петнаестак дана поправио сам и тај резултат у финалу Купа Србије у Новом Саду, када сам бацио куглу 20,11 метара. То ми је тренутни рекорд који планирам још да обарам ове године.

Да ли је Ваш отац, и тренер, Зоран утицао на избор спорта којим се бавите, пошто се и он сам бавио бацањем кугле?

– Атлетику сам почео да тренирам у пролеће 1993. године, после консултација са оцем. Рекао сам му да желим да тренирам спорт у коме су потребни велики, јаки и брзи људи и он ми је предложио бацање кугле. Отишли смо тада код његовог првог тренера Миодрага Лукичевића, који је после те посете постао и мој тренер. Уз њега сам направио прве кораке у атлетици, прошао целу атлетску школу, чак сам скакао увис, иако се од почетка знало да нећу да будем „висасх”. Међутим, то је неко неписано правило да сви пробу комплетну атлетску школу како би се оспособили да боље потрче, скоче, баце, подигну. Касније сам се специјализовао за куглу и диск.

Да ли је уобичајено да бацачи кугле бацају и диск, и обрнуто?

– Није. Бацачи се могу поделити на два типа, оне који бацају само куглу или само диск, и на оне који могу успешно да бацају и куглу и диск. Ја имам ту срећу да могу да бацам и једно и друго. Технике се мало разликују, али је припремни тренинг једнак за обе дисциплине. Проблем је једино уколико на неком такмичењу или тренингу прво бацате диск, па одмах после њега куглу. Тада је тешко остварити добар резултат. Иначе, на сваком атлетском такмичењу учествујем у обе дисциплине.

ДОСАДАШЊИ РЕЗУЛТАТИ

Лука Рујевић је рекордер Савезне Републике Југославије у млађој пионирској категорији у бацању кугле и диска. У обе дисциплине рекордер је земље и у млађој и старијој јуниорској категорији, али и у млађој сениорској. Ове године постао је вицешампион Европе за младе сениоре у бацању кугле, а као још дражи истиче први резултат на европској ранг-листи.

Пошто Вам је отац тренер, које су предности, а које мане таквог односа?

– Предност је у томе што сам сигуран да се он, више него што би ико други, труди да ме добро спреми за такмичење, јер нико не може да има веће жеље да успем и амбиције. Мане су у томе што смо непрекидно заједно, тако да га понекад на тренингу не гледам као тренера него као оца, па избију ситне варнице. Такви неспоразуми се јављају у сваком односу између оца и сина. Најважније је то да је ова наша комбинација добитна.

Шта се у скоријем периоду налази у Вашем такмичарском календару?

– Тренутно се припремам за атлетски митинг који ће средином септембра бити одржан у Линцу. Потом, у оквиру Златне лиге, очекује ме митинг у Лисабону, а све то ће ми бити добра припрема за учешће на Војним олимпијским играма.

Колико знате о том највећем војном такмичењу и конкуренцији коју ћете тамо имати?

– Гледао сам статистику и резултате такмичара који ће учествовати на Светским војним играма и, за разлику од мог првобитног мишљења, увидео сам да је то озбиљно такмичење. Доста врхунских спортиста сарађује са оружаним снагама својих земаља. Међу њима је и мој добар пријатељ олимпијски шампион у бацању кугле, који је пуковник украјинске војске. Формално он је запослен у војсци од које прима плату, а његово је да тренира и такмичи се. Како освоји коју значајнију медаљу, добија чин. Тако је 2004. године освојио олимпијску медаљу и добио чин пуковника. Хоћу да кажем да такви спортисти, махом професионалци, учествују у војним играма. Због тога мислим да је потребан резултат од око 20 метара да би се победило. Пошто је и мој резултат ту негде, надам се да ћу да донесем кући медаљу. ■

Сања САВИЋ
Снимио Звонко ПЕРГЕ